* * *

(Сонеты)

1.

Հպարտ հայացքդ ոչ ոք չի գրավում —
- և այնտեղ սով ես տարածում, ուր լիություն էր լինելու։

3.

Բնությունը չի ընծայում, այլ փոխ է տալիս։

6.

Քո զավակներով դու երկնում ես քեզ։

12.

Երբ որ տեսնում եմ, թե ոնց է մանիշակը հող դառնում և մազերում ալևույթն երևում,
հիշում եմ քո գեղեցկությունը, որ թառամելու է և մեռնելու։

14.

Խո իմ գիտությունը ես աստղերից չեմ առել (վեր բերել) — այլ փորձից։

Իմ տողերը տխուր են ու մռայլ — ինչպես առաջին կնճիռները
գեղեցկուհու ճակատին։

25.

Նրանց փառքերը թաղված են իրանց մեջ, ինչպես գերեզմանում։

27.

Եվ մտքերս այստեղից
ինձ ուխտավոր են շինում —
քեզ մոտ են բերում։
և ինչպես հանգստանամ
երբ օրը գիշերին է նեղում
գիշերը օրին տանջում։

28.

Իմ օրհներգությունը երկրին
սկսում եմ արշալույսին
երկնքի դռների առաջ։

30.,
32.

Օ՜ անջատում — դու մեզ սովորեցնում ես մոռանալ։

50.

Նա ձեզ էլ ասաց, որ բախտն ետև է մնացել —
վիշտն է սավառնում-

54.

Ո՜վ գեղեցկություն,
ավելի գեղեցիկ է լինում, երբ խոսքի հուրը
հայտնվում է
искренность — անկեղծություն նրա մեջ։

Գեղեցիկ է վարդի տեսքը — բայց
ավելի մեզ քաշում է բույրը,
որ կա նրա մեջ։

55. 57.

66.

Իսկ այն սերը — որը յուր սիրո գինը բարձրացնում է,
նրան դարձնում է ապրանք (վաճառելի)...

առագաստս տվի նրանց -
հովերին-
սրտիս վրա գրած են նրանց արարքները-

CXXI

Ես կանգնում եմ <1 անընթ.> ապագայում
նրա համար չեմ երևում նրանց աչքերին — որոնք
նայում են միայն այս օրերին։

[բանաստեղծները] ես որ ծնվեցի — խմեցի
տանջանքի աղբյուրից

Սիրտս պատռվում է, երբ մտածում եմ, թե ես էլ, որ
դրախտն ընկնեմ — պետք է այնուհետև այնտեղ մնամ
հավիտյան, առանց փոփոխության մի տեղ, միևնույն
դեմքերը, նույն ձայները, նույն լույսերն ու բույսերը։

... միշտ ճշմարիտ ստեղծագործող և կազմակերպող- ծնող խելքերը դուրս են գալիս այն շրջաններից, որոնք չեն գնում մեծ ճանապարհի ծեծված շավղով — արահետով։
Այդպիսիների համար ընդունած դրական ոչինչ չկա- նրանք ամեն բանի վերաբերում են հարցով ու կասկածով։
Այդպիսի բնությունները անլուր հանդգնությամբ իրանց անձը դնում են ամբողջ մարդկության հակառակ, և ոչինչ չեն ճանաչում, ընդունում — ինչ որ էդ ույժն ու իրավունքը ցույց չի տալիս, այդ անձանց առաջ։

սիրում եմ այն ամենը, ինչ որ չի արատավորված մարդկային ոչնչությամբ։

Շելլի -244 Брандесь

Հնացած հաստատություններ և օրենքներ միացած մարդկային չարության հետ — ահա [կյանքի տանջանքը] — բոլոր տառապանքների աղբյուրը։

Եթե նա [դու] երես ունենա[յի]ր, ես նրան կապտակեի։

Էսպես մարդիկ և դեմքեր կան (մեծ մասամբ վաղածանոթ) որ երբ որ տեսնում են — բոլորովին հիմարանում են։

Մինչև կմեռնի անվերջ սիրելով
Կրքից դալկացած։

Ավելի քնքույշ, քան շուշանի բույրը։

Օդը սիրահարված նրան <1 անընթ.> - ետևից
վազում <1 անընթ.> ալիքների հետ։

Ծաղիկների թերթիկներն ինչպես արտասուքներ
Թափվում էին...

Այդ երևույթը ոչ թե ավետաբերի նոր բախտ է, այլ
վերջին նշան անցած անբախտության,
Ոչ թե արշալույս նոր օրվան,
Այլ վերջալույս անցած օրվան։

Որովհետև հանցանքն էլ իր տեղով թուլություն է —
ապա թուլությունն ամենամեծ հանցանքն է։

Նրանց լրբությունն ավելի մեծ եղավ,
քան իմ համբերությունը։